

Intervenció de la *Campanya Catalunya no al TTIP* en la Comissió d'Acció Exterior, Cooperació i Relacions amb la Unió Europea del Parlament de Catalunya

En primer lloc agrair-vos la invitació en nom de la *Campanya Catalunya no al TTIP* a on hi ha integrades 75 organitzacions, sindicats, entitats veïnals, federacions o plataformes d'entitats que n'apleguen en conjunt a més de 400. Algunes d'aquestes entitats o plataformes tenen molt anys i altres han sorgit darrerament com a reacció de la gent davant les polítiques econòmiques i socials que hem hagut de patir.

A aquest respecte valgui recordar que totes aquestes polítiques que han dut a la nostra societat a quotes totalment inacceptables d'atur, de pobresa econòmica, social i cultural, ...totes aquestes polítiques, van ser defensades en el seu moment amb l'argument que tenien com objectiu la creació d'ocupació i l'ajut a la petita i mitjana empresa.

El primer que volem dir aquí i avui, després d'un llarg any i mig de negociacions sobre el TTIP, és que tant de bo avui es comenci a reparar una enutjosa anomalia democràtica.

Un cop més, en un tema més, la societat civil va per davant de les institucions polítiques, fins i tot en una qüestió tant política i complexa com aquesta. Les entitats de la societat civil portem ja 8 mesos parlant, analitzant i donant a conèixer, en la mida de les nostres possibilitats, com veiem aquestes negociacions. Ho hem hagut de fer pel nostre compte davant la ignorància o indolència de qui ens hauria d'informar i defensar.

Un any i mig ha estat necessari per què el Parlament hagi volgut girar la vista a un tema d'una magnitud tan important pel futur del nostre país. L'expressió més representativa d'aquesta actitud la vem veure el passat 25 de juny en la resposta del President Mas al diputat David Fernández. Aquella resposta ens va semblar increïble: el president d'una Catalunya en ple procés sobiranista venia a dir que d'aquestes coses no n'hem de fer res, que això són coses de la "gent gran", dels que manen de veritat, i que, a províncies, només ens toca esperar les instruccions, que, a més, ens arribaran via Govern de Madrid.

El sentiment d'indefensió s'agreujava més amb la percepció de la comoditat en que el President s'instal·lava en aquesta ignorància voluntària. Era la comoditat de qui pensa que aquesta "gent gran" o els de dalt, són dels seus, i de qui confia en que, el que resolguin aquesta "gent gran", ja li estarà bé.

D'això en política i en religió se li diu "la fe del carboner". El problema és per a tota aquella gent de la nostra societat que no compartim aquesta fe i que creiem que les coses en democràcia no es resolen per la fe i la renúncia al debat i a la llum.

Però aquesta actitud, que simbolitza la resposta del President Mas, s'ha de situar en el seu context. En el context del que podríem anomenar la primera fase de l'estratègia de defensa del TTIP. En aquesta primera fase, que situaríem des de l'inici de les negociacions, fins a l'octubre d'aquest any, "la

“gent gran”, els que manen, confiaven que, seguint un símil futbolístic, aquest partit es podia guanyar sense baixar de l'autobús.

En aquesta primera fase la opacitat i el secretisme han estat totals. Semblava que les esperances de tirar endavant el TTIP es centraven en estalviar-se el debat públic, restringint les consultes únicament als grans lobbys empresarials i financers.

Ara, més d'un milió de signatures contra el TTIP després, i després de importants controvèrsies i debats, forçats per la societat civil en alguns països més sobirans que el nostre, estem veient com l'estratègia de defensa del TTIP entra en una segona fase.

Ens felicitem per aquesta sessió informativa d'avui, en la mida que simbolitza la voluntat de la nostra societat, i esperem del nostre Parlament, d'assolir la majoria d'edat en un tema d'aquesta transcendència. De passar de la fe a la llum, de la renúncia a l'anàlisi i el debat, a la voluntat de raonar i enraonar.

Aquesta expectativa no ens l'ofereix només aquesta sessió del Parlament, sinó la creixent demanda d'informació que estem atenent a les darreres setmanes per barris i comarques, i fins i tot les primeres esclatxes en els mur de silenci que fins ara hi ha hagut als mitjans de comunicació.

Però en aquesta fase de tímida obertura del debat no val tot. Ja és molt vell el truc d'encarregar-li estudis d'impacte sobre determinat projecte a prestigioses institucions, finançades per la mateixa empresa que l'encarrega. Aquests estudis, que serveixen més que res per extraure'n quatre titulars per vendre comunicativament el producte, no poden ser la base d'un debat seriós i responsable.

El que sí que cal constatar, reprenent el que dèiem al començament, és que de la mateixa forma que per vendre colònies s'ha de prometre atractiu sexual, per vendre la bombolla immobiliària, el rescat a la banca, la desregulació laboral, l'Euro Vegas, o ara el TTIP sempre se'ns ha promès i se'ns segueix prometent, contra tota lògica, la creació de llocs de treball i l'impuls al teixit socioeconòmic, que mai acaben d'arribar.

A més, per això no calen tants estudis. Només cal aplicar una mica de seny: “Diguem amb qui t'has volgut reunir, a qui has consultat, i a qui li has donat informació en l'any i mig que portem de negociacions i et diré qui en sortirà beneficiat”. “Diguem amb qui no t'has volgut reunir, a qui no has consultat res, a qui no has informat, i et diré qui en sortirà escaldat”. Sembla senzill, però és tant infalible com la llei de la gravetat.

En una de les recents sortides a la llum del TTIP als mitjans de comunicació, a l'Avui el director de Pimec assenyalava que en una enquesta feta als seus socis, el 100% confessava que en no sabia res.

Però és que, a més, aquesta discussió aviat la podrem donar per acabada. Fa només 4 dies el 18 de desembre, l'Atlantic Community, que es defineix com el principal think tank on-line en polítiques exteriors atlàntiques, publicava un

editorial amb el molt significatiu títol de “**Com salvar el TTIP**”. En aquest editorial s’apunta la necessitat d’ajustar els argumentaris, i entre ells deia el que no s’ha de fer per vendre el TTIP:

Els funcionaris i polítics que estan ressaltant que el TTIP portarà grans beneficis econòmics corren el risc de ser acusats de falta de sinceritat. En el millor dels casos els guanys econòmics seran molt modestos, i prometre el contrari augmentaria les pors, ja existents, sobre l’erosió regulatòria¹.

Amb tot això el que es fa és desviar el debat del centre neuràlgic dels objectius del TTIP. Per dir-ho amb paraules entenedores, el TTIP és un ambiciós projecte per institucionalitzar i arrodonir el que ha estat una demanda creixent a les darreres dècades dels grans lobbys industrials i financers amb l’arquitectura global del lliure comerç: **construir un gran mur i una fossa de cocodrils entre les institucions públiques i les demandes de la ciutadania**. La muralla seria l’anomenada “cooperació reguladora” i els cocodrils els anomenats “tribunals d’arbitratge per les disputes entre les empreses i els estats”, en aquest cas el ja famós ISDS.

En la primera fase del debat, o millor dit, del no debat, com que les converses eren a esquenes de la ciutadania, les intencions es comunicaven molt clarament: els documents de la Business Europe i de la Cambra de Comerç dels Estats Units no es tallaven gens. A Copenhaguen el 7 octubre 2013 un representant del Consell dels EUA per al Comerç Internacional ho expressava així:

"El TTIP només val la pena si es resol el tema regulador en temes com acabar amb el principi de precaució. Shaun Donnelly va deixar molt clar que sense una solució a una sèrie de desacords de llarga durada sobre la regulació, incloent-hi els organismes modificats genèticament (OMG) i les normes alimentàries, el TTIP no rebria suport real de la comunitat empresarial d’Estats Units.

Va ser recolzat per Markus Beyrer de Business Europe, a Brussel·les: "les diferències regulatòries han de ser eliminades. I no només les ja existents. Hem d’evitar les noves que puguin sorgir"².

En la segona fase en que ens preparem per un debat públic, les coses ja no es poden dir d’aquesta manera.

¹ Atlantic Community, “How to Save TTIP”, 18-12-2014 [http://www.atlantic-community.org/-/how-to-save-ttip?redirect=http%3A%2F%2Fwww.atlantic-community.org%2Fhome%3Fp_p_id%3D101_INSTANCE_Gwvqd2xBvtVQ%26p_p_lifecycle%3D0%26p_p_state%3Dnormal%26p_p_mode%3Dview%26p_p_col_id%3Daf-column-3-2%26p_p_col_pos%3D1%26p_p_col_count%3D2*]

² CEO, Regulation - none of our business? 16-12-2013
<http://corporateeurope.org/trade/2013/12/regulation-none-our-business>

Ara, doncs, hem passat a una fase de discursos contradictoris, per què no s'esperaven haver de baixar a jugar el partit al terreny de joc. Al conseller Felip Puig se li ha de reconèixer que ho va fer fa pocs dies en aquesta cambra. En resposta a la diputada Isabel Vallet, es va fer resó del discurs d'una part dels polítics europeus, assegurant que mai hi ha hagut intenció de rebaixar els estàndards.

Ara mateix aquest tema de les regulacions, el de l'ISDS i el de la velocitat en les negociacions són motius de controvèrsia i contradiccions entre els diferents actors en la negociació. Es tracta de construir un nou argumentari, però l'orquestra encara no afina gaire.

Mentre el Sr. Felip Puig ens calmava respecte a la introducció del transgènics, Tim Bennet, director de l'Atlantic Business Council, en la seva visita a Barcelona, també ens calmava, però a la seva manera a l'ARA dient que "si no vols menjar transgènics, l'acord no t'obligarà a fer-ho". És clar que també hem de recordar que aquest Parlament no té gaire credibilitat en aquest tema dels transgènics, des de que es va negar a ni tant sols a discutir-hi, menystenint les més de 100.000 signatures recollides a la ILP de *Som lo que Sembrem*. I quan Catalunya som la regió capdavantera a Europa en la plantació de transgènics...

Però, podem realment creure que tot aquest rebombori s'ha creat només per homogeneïtzar la burocràcia duanera?

A la primera fase de negociacions en l'obscuritat, li segueix aquesta nova fase de negociacions amb llum de gas. Un recentíssim document de l'Observatori Europeu de les Corporacions (CEO) ens dóna pistes de per on poden anar el mur i el fossar dels cocodrils³:

Al desembre de 2013, segons va revelar un document filtrat de la Comissió Europea, s'estaven buscant els procediments específics per a desfer-se de qualsevol divergència en la regulació un cop que l'acord hagi estat signat. El document té una forta coincidència amb les idees proposades per Business Europe i la Cambra de Comerç dels Estats Units.

Observem l'intent de traslladar els temes més controvertits del TTIP a després de finalitzat l'acord, mentre s'assegura un marc institucional que garanteixi l'accés privilegiat dels grups dels lobbys empresarials a la legislació futura.

*L'organisme que supervisarà i durà a terme la convergència reguladora serà el **Consell de Convergència reguladora**. Aquest consell estarà compost per funcionaris de la Secretaria General de la Comissió Europea, autoritats de comerç dels EUA, de la UE i de l'Oficina d'Assumptes de Regulació i Informació d'EUA (OIRA).*

Aquesta nova institució transnacional, i sense precedent històric, afegiria un nou estrat al procés de legislació i regulació. Aquests funcionaris tindrien una

³ CEO: "TTIP: atacs encoberts a la democràcia i la regulació", 05-12-2014 http://corporateeurope.org/sites/default/files/ttip_es.pdf

influència enorme, ja que podrien parar o debilitar propostes legislatives que regularien els negocis, i d'altra banda, promoure propostes legislatives que debilitarien els requisits per a les companyies. Tot això passaria abans que qualsevol organisme elegit democràticament, ja sigui un organisme nacional o el Parlament Europeu, tingués l'oportunitat de donar una ullada a les propostes.

Tot això comportaria una pressió important sobre els estats o països en qüestió, i un efecte dissuasori davant els intents de mantenir o reforçar la regulació.

Els grans lobbys empresarials i financers volen una nova governança en la que tinguin capacitat per controlar, influir, tutelar, dissuadir, amenaçar les decisions de les institucions públiques. Una situació que els permeti fins i tot una capacitat d'iniciativa legislativa. Com sabem, res de tot això és realment nou, el que es tracta ara és de **consolidar, ampliar i institucionalitzar** aquest transvasament de poder polític de les institucions públiques cap aquestes noves para-institucions representatives de la "casta" global.

Sobre els serveis públics es segueix sostenint que no formen part de les converses, a pesar de l'evidència dels documents filtrats. Però podria acabar sent veritat, si s'aprova el TISA, a on els objectius de privatització són encara més ambiciosos. Ja no seria rellevant incloure'ls en el TTIP.

I sobre els cocodrils de l'ISDS, la darrera argumentació, manifestada pel mateix García Bercero seria que la inclusió o no d'aquest instrument només es pot decidir en una fase més avançada de la negociació. És a dir, que és un gol que pretenen marcar en el temps de descompte.

Ens agrada conèixer món. Ens sembla necessari i estimulants sortir més enllà del nostre entorn i tenir experiències que ens enriqueixin, molt més un món tan interconnectat com l'actual. Però, una cosa és això i una altra és que tant la gent treballadora com les empreses no tinguin més remei que sortir fora, per què a qui se les escanya i no s'ofereixen les mínimes condicions per guanyar-se la vida dignament i fer un servei a la comunitat a l'hora.

Com diu l'acord Nacional d'Acció Exterior que algunes de les entitats vem promoure i signar, i que veu conèixer en aquest Parlament:

Un dels pilars fonamentals per a consolidar la sobirania nacional serà la reconstrucció d'un teixit econòmic productiu arrelat al país i al servei del conjunt de la gent del país. Sense superar l'afebliment d'aquest teixit productiu sofert a les darreres dècades, serà pràcticament inviable fer front als reptes de tot tipus, que se'ns plantegen.

S'ha de reforçar i consolidar un teixit econòmic social, que pugui revertir l'actual procés nacionalment inassumible de destrucció de fonts de treball sostenible, que prioritzi sectors que permetin fer front als reptes ambientals, alimentaris, energètics i territorials que se'ns plantegen.

Sense anar més lluny una petita mostra d'una iniciativa concreta del que la societat demanda com a sortida a la crisi i a la necessitat de promoure aquest

teixit econòmic social i ambientalment responsable, seria la Resolució 655 d'aquest mateix Parlament, que, un cop més a demanda de la societat civil, ha instat el Govern a elaborar un Pla de Contractació Pública Alimentària per *“l'adquisició de productes agroalimentaris de proximitat, amb la inclusió en els expedients de contractació pública dels criteris de valoració basats en la qualitat, els aliments de temporada, les denominacions d'origen protegides, les indicacions geogràfiques protegides, les marques oficials de qualitat, les característiques mediambientals i els costos de vida, la producció agrària ecològica, la producció integrada i la venda de proximitat”*.

Em sembla un meravellós projecte, però, ¿sabeu que cada paraula d'aquesta frase és una barrera no aranzelària, en la terminologia del lliure comerç?

Volem ser un país sobirà. No volem que el Tribunal Constitucional ens impedeixi defensar el nostre territori dels projectes especulatiu d'extracció via fràcking o les prospeccions petroleres, però tampoc volem que ho faci el TTIP.

Volem poder protegir les persones en situacions de pobresa habitacional, energètica, alimentària etc. I no volem que el Tribunal Constitucional ens ho impedeixi..., ni tampoc el TTIP.

Volem polítiques públiques actives econòmiques i financeres per promoure una economia al servei de la gent, intenses en ocupació i ambientalment responsables.

Volem una cobertura social i un sou mínim que permeti una vida vivible per a totes les persones. I no volem cap Tribunal Constitucional ni cap tribunal d'arbitratge internacional que ens ho impedeixi.

Volem un serveis públics, sanitaris, educatius que no degradin i precaritzin les nostres vides, que no dimiteixin del seu paper de garantir els drets de les persones, i no descarreguin en les famílies i particularment en les dones les cures i les dependències. I no volem cap tractat privatització de serveis que ens ho impedeixi.

El més important per nosaltres a aquestes alçades, és que el taüt de Dràcula, del que parla Susan George, ja s'està començant a destapar i ja no hi haurà forma de tornar-lo a segellar.

Ens podran marejar la perdiu tant com vulguin, però sabem el molt que ens hi juguem. No pretenem representar avui a tota la ciutadania, cosa impossible en qualsevol tema, més en aquest que encara és tant desconegut. Però si que creiem poder parlar en nom de moltes persones i entitats que formen part del teixit social i associatiu més actiu de casa nostra. No són temps de xecs en blanc per a les institucions polítiques, ja sabeu millor que nosaltres com està el pati. Motius per la desconfiança en aquestes formes de fer política sobren abastament. I molt més en temes tant delicats pel nostre futur i el de les properes generacions com aquest.

Si aquesta sessió d'avui suposa que a partir d'aquí s'obre un debat polític i ciutadà clar, molt millor. Però no ens quedarem esperant de braços creuats. Seguirem el nostre propi procés de debat, informació i mobilització ciutadana.

Estarem a sobre del tema i seguirem estenent el debat ciutadà per tot el territori i per tots els sectors interessats. Seguirem treballant en coordinació amb les plataformes i campanyes europees de seguiment i oposició al TTIP. Tindreu notícies d'iniciatives ciutadanes nacionals i internacionals en el proper any. No sabem si aconseguirem parar el TTIP, el que si que veiem cada cop més clar, com a mínim, és que la seva aprovació no serà gens fàcil.

Àlex Guillamón (Campanya Catalunya no al TTIP)